

El Papa als nous bisbes: "Estimeu el poble que Déu us ha donat"

Dg, 21/09/2014 per Papa Francesc
[Les homilies del papa Francesc](#)

Discurs del Papa Francesc als nous bisbes nomenats durant l'any. Sala Clementina. Dijous 18 de setembre de 2014

Estimats germans:

Estic content de retrobar-vos ara personalment, si bé, de veritat us he de dir que, d'alguna manera, ja us coneixia. No fa tant de temps que em va ser presentats per la Congregació per als Bisbes o per la de les Esglésies Orientals. Sou el fruit d'un treball assidu i de la incansable pregària de l'Església que, quan ha d'escollir el seus Pastors, vol actualitzar tota aquella nit que el Senyor va passar sobre la muntanya, en la presència del seu Pare, abans de cridar aquells que ha volgut que estiguessin amb Ell i per a enviar-los per a tot el món.

Agraeixo, per tant, en les persones dels Senyors Cardenals Ouellet i Sandri tots aquells que han contribuït a preparar la vostra elecció com a Bisbes i s'han afanyat per a organitzar aquestes jornades d'encontre, segurament fecund, en les quals s'assaboreix la joia d'ésser Bisbes, no aïllats sinó en comunió, de sentir la corresponsabilitat del ministeri episcopal i la sol·licitud per tota l'Església de Déu.

Conec el vostre currículum i nodreixo grans esperances en les vostres potencialitats. Ara puc associar, finalment, la primera coneixença tinguda en les cartes i els rostres, i després d'haver sentit parlar de vosaltres, puc escoltar personalment el cor de cadascú i fixar l'esguard sobre cada u per a descobrir tantes esperances pastorals que Crist i la seva Església han dipositat en vosaltres. És bonic de veure representar en el rostre el misteri de cadascú i poder llegir tot allò que Crist us hi ha escrit. És consolador poder constatar que Déu no deixa que a la seva Esposa li manquin els Pastors segons el seu cor.

Estimats germans, la nostra trobada s'esdevé a l'inici del vostre camí episcopal. Ja ha passat la sorpresa suscitada per la vostra elecció; s'han superat les primeres pors, quan el vostre nom ha estat pronunciat pel Senyor; fins i tot les emocions viscudes en la consagració, ara es van, gradualment, dipositant en la memòria i el pes de la responsabilitat s'adapta, d'alguna manera, a les vostres també fràgils espatlles. L'oli de l'Esperit vessat sobre el vostre cap encara s'ensuma i, al mateix temps, va lliscant sobre el cos de les Esglésies que el Senyor us ha confiat. Ja heu experimentat que l'Evangelí obert sobre el vostre cap ha esdevingut casa on es pot habitar amb el Verb de Déu; i l'anell en la vostra mà dreta -que, potser estreny massa o tal volta pot lliscar-, poseu, tanmateix, la força d'unir la vostra vida a Crist i a la seva Esposa.

En retrobar-vos per primera vegada, us prego sobretot de no donar mai per descomptat el misteri que us ha investit, de no perdre la sorpresa davant el pla de Déu, ni el temor de caminar en consciència a la seva presència i a la presència de l'Església que és, primer de tot, seva. En alguna part d'ell mateix cal conservar, ben guardat, aquest do rebut, evitant que es consumeixi, impedit que esdevingui inútil.

Ara permeteu-me de parlar-vos amb simplicitat sobre alguns temes que considero importants. Tinc el deure de recordar als Pastors de l'Església l'inseparable lligam entre la permanent presència del Bisbe i el creixement del ramat. Tota reforma autèntica de l'Església de Crist comença en la presència, la de Crist que no manca mai, però també aquella del Pastor que regeix en nom de Crist. I aquesta no és una pia recomanació. Quan s'amaga el Pastor o no és fàcil de trobar, estan en joc la cura pastoral i la salvació de les ànimes (Decret 'De reformatione' del Concili de Trento IX). Això deia el Concili, amb tota raó.

En efecte, en els Pastors que Crist dóna a l'Església, Ell mateix estima la seva Esposa i dóna la seva vida per ella (cf. Ef 5,25-27). L'amor fa semblants aquells que el comparteixen, per això tot allò que és bell en l'Església ve del Crist, però també és veritat que la humanitat glorificada per l'Espòs no ha menyspreat els nostres trets. Diuen que després d'anys d'intensa comunió de vida i de fidelitat, també en les parelles humanes els trets de la fisonomia dels esposos gradualment es comuniquen recíprocament i ambdós acaben per assemblar-se.

Vosaltres heu estat units per un anell de fidelitat a l'Església que us ha estat confiada o que esteu cridats a servir. L'amor per l'Esposa de Crist gradualment us permet d'imprimir trets vostres en el seu rostre i al mateix temps de portar en vosaltres els trets de la seva fisonomia. Per això cal la intimitat, l'assiduïtat, la constància, la paciència.

No serveixen Bisbes satisfets superficialment; cal excavar en profunditat per rastrejar tot allò que l'Espirit continua inspirant a la vostra Esposa. Si us plau no sigueu Bisbes amb data de caducitat, que tenen necessitat de canviar sempre de direcció, com medicines que perden la capacitat de guarir, o com aquells aliments insípidos que s'han de tirar fora perquè ja són inútils (cf. Mt 5,13). És important no bloquejar la força guaridora que brota de l'íntim del do que heu rebut, i això us defensa de la temptació d'anar i venir sense meta, perquè "cap vent és favorable a qui no sap a on va". I nosaltres hem après on anem: anem sempre cap a Jesús. Som a la recerca de conèixer "on viu", perquè no s'acaba mai la seva resposta donada als primers deixebles: "Veniu i veureu" (Jn 1,38-39).

Per habitar plenament en les vostres Esglésies cal habitar sempre en Ell i per Ell no escapar-lo: viure en la seva Paraula, en la seva Eucaristia, en les "coses del seu Pare" (cf. Lc 2,49), i sobretot en la seva creu. No aturar-se en el camí, sinó sojornar durant molt de temps! Com la llàntia del Tabernacle de les vostres majestuoses Catedrals o humils Capelles roman encesa per sempre, així en el vostre esguard el Ramat no deixi de trobar la flama del Ressuscitat. Per tant, no sigueu Bisbes apagats o pessimistes, que, recolzats només sobre si mateixos i abatuts, així, a l'obscuritat del món o resignats a l'aparent derrota del bé, criden en va que la fortalesa ha estat assaltada. La vostra vocació no és la de ser guardians d'una massa fracassada, sinó custodis de l'Alegria de l'Evangelí, i per tant no podeu estar privats de l'única riquesa que, de veritat, hem de donar i que el món no es pot donar a si mateix: l'alegria de l'amor de Déu.

Us prego, endemés, de no deixar-vos enganyar per la temptació de canviar el poble. Estimeu el poble que Déu us ha donat, fins i tot quan ells hauran "comès grans pecats", sense cansar-vos de "pujar cap al Senyor" per obtenir perdó i un nou començament, fins i tot al preu de veure esborrades tantes vostres falses imatges del rostre diví o les fantasies que heu alimentat sobre la manera de suscitar la seva comunió amb Déu (cf. Ex 32,30-31). Aprengeu del poder humil

però irresistible de la substitució vicària, que és l'única arrel de la redempció.

També la missió, tan urgent, neix d'aquell "veure on viu el Senyor i quedar-se amb ell" (cf. Jn 1,39). Només qui troba, roman i resideix adquireix la fascinació i la competència per conduir el món a Crist (cf Jn 1,40-42). Penso amb tantes persones que portar-li a Ell!. Als vostres sacerdots, en primer lloc. N'hi ha tants que ja no busquen més on habita Ell, i que viuen en altres latituds existencials, alguns en nivells molt superficials. Altres, oblidant la paternitat episcopal o, qui sap si cansats de cercar-la en va, ara viuen com si ja no fossin més pares o fugen de no tenir necessitat de pares. Us exhorto a cultivar en vosaltres, Pares i Pastors, un temps interior en el qual es pugui trobar espai per als vostres sacerdots: rebeu-los, acolliu-los, escolteu-los, guieu-los. Us voldria bisbes localitzables no per la quantitat de mitjans de comunicació que tingueu, sinó per l'espai interior que oferi per acollir les persones i les seves necessitats concretes, donant-los l'amplitud i l'extensió de l'ensenyament de l'Església, i no un catàleg de lamentacions. I que l'acolliment sigui per a tots, sense discriminació, oferint-los la fermesa de l'autoritat que fa créixer i la dolçor de la paternitat que genera. I, si us plau, no caiguen en la temptació de sacrificar la vostra llibertat envoltant-vos de camarilla, seguici o tropa de consens, perquè en els llavis del Bisbe l'Església i el món tenen el dret de trobar sempre l'Evangeli que ens fa lliures.

Després hi ha el poble de Déu confiat a vosaltres. Quan, en el moment de la vostra consagració, el nom de la vostra Església ha estat proclamat, s'encenia el rostre d'aquells que Déu us estava donant.

Aquest Poble té necessitat de la vostra paciència per guarir-se, per a fer-lo créixer. Sé molt bé com s'ha convertit en erm el nostre temps. ca, doncs, imitar la paciència de Moisès per guiar la vostra gent, sense por de morir com exiliats, sinó acabant fins l'última energia vostra, ni per vosaltres sinó per a fer entrar en Déu tots aquells que guieu. Res no és més important que portar les persones vers Déu! Us recomano sobretot els joves i els ancians. Els primers, perquè són les vostres ales, i els segons perquè són les vostres arrels. Ales i arrels sense les quals no sabem què som i molt menys encara on hem d'anar.

Al final del nostreencontre, permeteu al Successor de Pere que us esguardi profundament des de dalt del Misteri que ens uneix de manera irrevocable. Avui, veient-vos en les vostres diverses fesomies, que reproduïxen la gran riquesa de l'Església estesa per tota la terra, el Bisbe de Roma abraça l'Església Catòlica. No cal recordar les singulars i dramàtiques situacions dels nostres dies. Com voldria que ressonés en cada Església, per mitjà vostre, un missatge d'encoratjament! Tornant a casa vostra, allà on sigueu, porteu, si us plau, la salutació afectuosa del Papa i assegureu a tothom que el Papa està sempre en el seu cor.

Veig en vosaltres els sentinelles, capaços de desvetllar les vostres Esglésies, aixecant-vos ben d'hora o enmig de la nit per desvetllar de nou la fe, l'esperança, la caritat; sense deixar-vos ensopir o conformar amb el lament nostàlgic d'un passat fecund però que ja no tornarà.

Excaveu encara en les vostres fonts, amb el coratge de remoure les incrustacions que han cobert la bellesa i el vigor dels vostres predecessors pelegrins i missioners que han implantat Esglésies i creat civilització.

Veig en vosaltres homes capaços de cultivar i de fer madurar els camps de Déu, en

els quals les joves sembrades esperen mans disposades a regar cada dia per esperar collites generoses.

Veig, finalment, en vosaltres Pastors capaços de reparar la unitat, de teixir xarxes, de sargir, de vèncer la parcialitat. Dialogueu amb respecte amb les grans tradicions en les quals estigueu immersos, sense por de perdre-us i sense necessitat de defensar les vostres fronteres, perquè la identitat de l'Església la trobem definida en l'amor de Crist que no coneix fronteres. Tanmateix, vetllant zelosament per la passió de la veritat, no malgasteu energies en oposicions i lluites sinó en construir i estimar.

Així doncs, sentinelles, homes capaços de cuidar els camps de Déu, pastors que caminen al davant, enmig i darrera el ramat, us acomiadao, us abraço, desitjant-vos fecunditat, paciència, humilitat i molta pregària. Gràcies.

Traducció: Josep M. Alentà -Catalunya Religió